

FOLK OG LAND

NR. 10 — 20. ÅRGANG

LØRDAG 15. MAI 1971

LØSSALG KR. 2,—

MORGENBLADET's pornograf-jeger «Putzi»

Det er pussig hvorledes det perverse øver sin tiltrekning på norsk presse. Og her tenker vi ikke, som mange kanskje kunne tro, spesielt på DAGBLADET. Sant å si så er det et så anstendig og besteborgerlig blad som MORGENBLADET som foranlediger disse betraktninger.

Dette dydsirede blad har nå oppdaget en ny side ved Adolf Hitler og serverer oppdagelsen i en sidelang artikkel med den betegnende tittel «Det perverse i perspektiv». Og med en kokett liten tittel oppe i venstre hjørne: «Hitler som pornograf».

Man kunne kanskje ha trodd at det ikke lenger fantes noen forbrytelse eller noen last man ikke hadde dynget på Hitler, men MORGENBLADET klarer altså å finne noe nytt. Kanskje i et desperat forsøk på å presse penger til fortsatt drift ut av sine abonnenter? Hva vet vi?

Man har ofte anledning til å konstatere at når Jemand eine Reise tut, dann kann er was erzählen. Og det begav seg at bladets artikkelskribent, Einar Engebretsen, som var 14 år gammel da annen verdenskrig tok til og som ikke kan berette om særskilte bragder, oppholdt seg i München hvor en rekke krigsveteraner skulle nedlegge kranser på den ukjente soldats grav. Det skulle også nedlegges en krans med norske farver, men da den norske veteran hadde somlet seg bort på veien var gode råd dyre. Det endte med at den absolutt ikke krigførende Engebretsen måtte legge ned den norske kransen. Og det var vel kanskje noe symbolsk i det også, eftersom det jo heller ikke hadde vært noen offisiell norsk krigsdeltagelse. Skjønt det turde kanskje ha vært mer nærliggende å finne en norsk frontkjemper til vervet?

Morgenbladet ser i «perverst perspektiv»

Og oppdager sammen med playboyen «Putzi» at Hitler også var pornograf!

Nåvel, denne Engebretsen forkjølet seg under seremonien, og havnet ved føttene til en øldrikkende Erna Hanfstaengl, med bena på bordet og langt opp i årene. Hun hadde også noe å fortelle Engebretsen eftersom hun, som den orienterte leser nok har gjettet, er søster av den berømmelige «Putzi», nazipartiets sjef for utenlandspressen, som var så udugelig at han var til latter for en hel verden. Og som i 1937 også tok konsekvensen av det og emigrerte til Canada. Han «flyktet» og det til og med «under dramatiske omstendigheter», berettes det i MORGENBLADET.

Dette med søster «Putzi» er nærmest pynt på Engebretsens pornografiske kransekake for det er om broder «Putzis» såkalte «Erindringer», som nettopp er kommet på det venstreorienterte Piper-Verlag i München, Engebretsen egentlig skriver. Og det er denne nå 80 år gamle playboy fra dengang som har gitt MORGENBLADET stoffet til «det perverse i perspektiv».

La oss da først gi noen glimt fra eventyrfortellerens liv. Ernst Sedgwick F. Hanfstaengl var sønn av den kjente og rike kunstforlegger i München. Han fikk sin universitetsutdannelse i USA og kom i kontakt med Hitler allerede i dennes første år som politiker. Det var Hanfstaengl som ledsaget Hitler under novemberkuppet, men han forstod etter boken å dømme ikke stort av hva det egentlig dreiet seg om. Ellers medvirket han med et lån på

1000 dollars til kjøpet av Völkischer Beobachter. Og stadig var han å se i Hitlers selskap. Skjønt egentlig var han vel det man kaller en playboy.

Efter makttovertagelsen skulle også Hanfstaengl anbringes i et «embete», men det var sannelig ikke lett å finne noe som passet. Løsningen ble «Auslandspressechef der NSDAP». Aldri har vel verden opplevet en besynderligere «pressechef». Han viste seg helt ute av

(Forts. side 6)

De forrådte østtyskere lager egen radiosender

Senderen «Deutsches Reich» vil arbeide fra et skip i Nordsjøen og blir hørbar også i Skandinavia.

Hamburg (Thule-Press)

Nødparlamentet til de tyske østprovinser som bundeskansler Brandt og hans regjering ga «endgültig» avkall på i østavtalene med

Moskva og Warzava, vedtok 28. februar 1971 i Bad Godesberg ved Bonn å opprette radiosenderen «Deutsches Reich». Nødparlamentet, «Nationalversammlung Deutscher Osten» er den legale representasjon for områdene på den annen side av Oder-Neisse og for Sudetland. Skjønt senderen er legal og forfatningsmessig, idet radiospørsmål i Vest-Tyskland er forbundslandenes sak og de østtyske land har sluttet seg til forfatningen og oppgaven å gjenopprette Gesamtdeutschland fortsatt består ifølge grunnloven, gjør politi- og postmyndigheter jakt på senderen «Deutsches Reich», som man hevder er illegal.

Rikssenderen er for tiden montert på en lastebil, men skal snarest sende fra et skip i Nordsjøen. Senderen representerer Gesamtdeutschlands nasjonale interesser og tar vare på forfatningen, men den representerer også interessene til «Gemeinschaft Ostdeutscher Grundeigentümer» (GOG), hvis rettigheter også Sovjetsamveldet, Polen og Tsjekkoslovakia anerkjente i en konvensjon undertegnet kort etter annen verdenskrig. Regjeringen Brandt kan gi avkall på det nasjonale territorium under brudd på Bonns forfatning,

Her smiler Adolf lurt. Han skulle vel ikke lytte til pornografiske toner? Eller hva mener ekspertisen i MORGENBLADET?

På side 5 skriver G.K. om okkupasjonstidens likvideringer og beretter bl. a. om Terje Wolds innstilling til dette mørke kapittel i norsk historie.

DEBATTEN OM RETTSOPPGRJØRET

Arild Hamsun har i «Fædrelandsvennen» hatt et par artikler om den debatt som fant sted i «Aftenposten» mellom Skodvin og Hartmann. Vi trykker den første av dem på side 5, hvor man også finner omtalt Sverre Hartmanns aksjon mot Riksadvokaten.

På ungdomssiden

finner man idag slutten på kjelleren om «Den totale nasjon» og bl. a. en omtale av Nordiska Rikspartiet, samt en ny kampsang fra «dengang», side 4.

«I brennpunktet»

beskjeftiger seg med EEC, side 2.

Lederen

spør om det nå endelig skal lykkes å få Riksadvokatens eget forhold rettslig belyst. Side 3.

men den kan ikke gi avkall på privateiendommene til østpreussere, pommere, schlesiere, sudetentyskere osv.

Oppgaver vedrørende senderen «Deutsches Reich»:

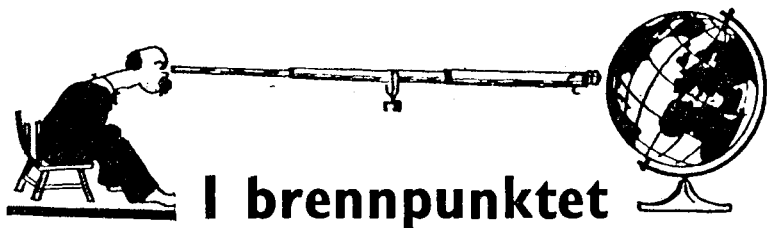
Pausesignal: begynnelses-taktene til den tyske nasjonalsang.

Sendetid: Daglig kl. 20.

Bølgeområde: UKW-Frequenz 102.

Adresse: Dr. Hoffmann-Günther, D. 6179, Buchschlag, Bahnhofstr. 14.

Den mobile stasjon sender for tiden fra en lastebil som kjører langs Nord- og Østersjøkysten i Schleswig-Holstein. Senderområdet vil i nær fremtid bli forsterket og senderen vil da også være hørbar i Skandinavia.

I brennpunktet

I grunnen er det vel EEC-spørsmålet som er i brennpunktet både ute og hjemme. Vi tenker ikke da i første rekke på bøndenes opprør mot landbrukspolitikken innen EEC, men mere på den strid som har oppstått i så å si alle søkerlandene. Det er vel her vanskelig å sette noe skille mellom «Hjemme» og «Ute» eftersom det som skjer i England med EEC-spørsmålet også vil være avgjørende for kolonien Norge. Det ble det jo bl. a. gitt klart uttrykk for på Venstres landsmøte nylig, som vi skal komme tilbake til.

Og det pussige er at i det meget demokratiske England er folket i meget høy grad mot en tilslutning til EEC, men det tar ikke toppolitikerne hensyn til. Men i de lavere politikerrekker går striden hårdt.

I det konservative parti er det Enoch Powell som har utpekt seg som leder for anti-EEC-fløyen. Under en Europareise nylig erklærte han at to tredjedeler av velgerne var mot EEC-medlemskap. I en artikkel i en tysk avis, skriver vår gamle kjenning F. J. P. Veale at dette heller var snaut tatt i en motsatt. Det ville rimeligvis ha vært riktigere å si at mindre enn en fjerdedel av velgerne faktisk understøtter en tilslutning til EEC. Noe forøvrig de siste gallup-tall bekrefter.

Det er naturligvis mange hensyn som gjør seg gjeldende hos britene i denne sak. Engländerne har aldri nærmet noe ønske om å få en nærmere økonomisk eller politisk forbindelse med de andre europeiske folk. Helt fra Tudorkongenes tid har de ikke likt fremmede og har mistrodd dem — innbefattet walisere, irlendere og spesielt skotter.

De som er for en EEC-tilslutning er de politiske toppolitikere, alle ledende økonomiske eksperter, de fleste storindustrielle, bankierer og kapitalister. Altså omtrent som i Norge.

Når det gjelder Labours innstilling, så later det til at Wilson, av opportunistiske grunner forsøker å bære kappen på begge skuldre. Han er jo ute etter å gjenvinne den tapte makt og noen rival til partiledelsen finnes ikke. Og så kan det kanskje komme til å vise seg at hans nederlag ved siste valg likevel kan bli til

velsignelse for ham. Hvis han hadde vunnet dengang ville han ha fått den utaknemlige og vanskelige oppgave å forhandle med de seks om betingelsene for Englands tilslutning til Fællesmarkedet. Han ville ha gjort det motvillig og med håpet om å kunne erklære de oppnådde betingelser for uantagelige. Skjønt han i embetet viste at han ikke var noen katetersosialist, har han en dypt rotfestet mistanke til de seks som en gruppe kapitalistiske stater. Han er urokkelig overbevist om at det vil være det beste for sosialismens interesser jo mindre England har med de seks å gjøre. Nå vil han kunne stå frem og erklære de betingelser Heath oppnår for uantagelig og regne med stor støtte.

*

Imens sitter vi da her hjemme på gjerdet og later som om vi i denne sammenheng iallfall er noe annet enn et null i fattigkommisjonen. Det ene politiske parti etter det annet avviker sine landsmøter og konstaterer i tur og orden at skepsisen mot norsk EEC-medlemskap er massiv overalt. Senterpartiet sa som kjent klart fra påny og vil om mulig bryte forhandlingene, Kommunistpartiet står på samme linje og på Venstres landsmøte gikk bølgen høyt. Sluttelig reddet partileder Seip iland en utvasket resolusjon som i grunnen intet sier. Riktignok vil man, vel på bakgrunn av det borgerlige regjeringssammenbrudd hvor Seip engasjerte seg så sterkt, fortsette forhandlingene, men man tok forbehold som betyr at man i virkeligheten like godt kan bryte dem straks. Man er med andre ord i en fryktelig kattepine og setter sitt håp til at England skal si nei og dermed også gjøre norsk medlemskap uaktuelt. Selv Høyres mest innbitte EEC-tilhengere i toppskiktet har nå forsiktig begynt å lufte absolutte «betingelser» som det vel er lite håp om å få oppfylt. Men det er kanskje bare lureri med sikte på å få filtret oss slik inn i det hele at vi ikke kommer løs igjen.

Bare Arbeidern partiets Bratteli viser seg som den standhaftige tinnsoldat og har god støtte av LO's ledelse. Høvst besvnderlig får man vel si eftersom de jo er

Skogdirektør SØRHHUUS er død

Tidligere skogdirektør Karenus Sørhuus døde i vinter 90 år gammel. I min egen skap av ekspedisjonssjef i Landbruksdepartementet det siste år av okkupasjons-tiden, hadde jeg meget samarbeide med ham. Det minnes jeg med udelte glede. Han var ikke typen på en «nedstøvet», formell departementsmann. Han så tvertimot ut som han skulle komme rett fra skogene, når han kom til konferanse med minister Fretheim.

Sørhuus lot seg ikke påvirke av den hetsagitasjon som hadde til formål å skape mest mulig kaos på alle områder. Han gikk inn for saklig og positivt samarbeide med departementssjefen og andre. Det lå i sakens natur at det måtte bli mange kontakter med de tyske myndigheter, som jo bl. a. hadde interesse av endel spesielle avvikninger. Her fikk Sørhuus satt igjennom at utblinkingen skulle skje ved skogoppsynets funksjonærer rundt om i landet. I alt sitt arbeide for norske interesser hadde han selv sagt alltid den beste støtte av minister Fretheim.

Når jeg vil minnes ham i noen få ord her, så er det blant annet for den vakre avskjedstale han holdt for Fretheim. Mange vil kanskje ennå huske at Fretheim gikk av som landbruksminister noen måneder før okkupasjonens slutt i 1945. Han

en slags partifeller både av Wilson og av Palme.

For eget vedkommende vil vi nok si at det er et vanskelig spørsmål, men som vanlig ser vi vanskelighetene på et helt annet felt enn det som er kommet frem i den hjemlige diskusjon. Det sier seg selv at vi som gamle tilhengere av Quisling og hans mange forsøk på å samle Europa omkring de nordiske stater i en mektig blokk, naturligvis understøtter bestrebelser på å virkeliggjøre slike eller lignende planer. Vi frykter altså ingeniende det Borten og hans kompisser frykter, at Europa skal bli samlet politisk. Det må være innlysende at hvis en samling av Europa overhodet skal ha noen mening, så må det kunne ut i en felles utenriks- og forsvarspolitik. Det er det som er og må være det vesentlige. Når det gjelder all annen politikk i de enkelte stater, må den imidlertid overlates disse stater. Til tiden kanskje blir modne for noe mere.

Mobiliseringen våren 1940

Jeg var lensmann under krigen og har således rede på mobiliseringen i Østfold. Lensmennene hadde plakater til mobilisering i pengekaset. Ved beskjed om mobilisering skulle lensmannen fylle ut plakaten og slå den opp i sitt distrikt. Den 8. april om kvelden ble det i radioen sagt fra at en stor flåte var sett i Skagerak for nordgående — altså på vei til Norge. Stortinget satt samlet da, men gikk hjem og la seg!

Om morgenen den 9. april 1940 gikk flere tyske fly langs sjøen i mitt distrikt på vei til Kjeller. Det var stilt i telefonen. Ingen ordre om mobilisering kom. Ordren skulle komme fra fylkesmannen. Ved middagstid ringte jeg til fylkesmannen og spurte om det ikke skulle mobiliseres. Fylkesmannen (en rolig type) svarte at han ikke hadde fått noen

kalte da sine øverste medarbeidere inn på sitt kontor til avskjed. Etter at han hadde takket oss for samarbeidet, grep Sørhuus ordet og sa blant annet: «Jeg har arbeidet under mange landbruksministre, men ingen har hatt slik forståelse av skogens sak som Fretheim. I de fem år vi har samarbeidet, har vi praktisk talt ikke vært uenige om en eneste sak.»

Disse hans ord til Fretheim sier noe meget vesentlig om begge de to herrer.

Knut Sollid

Det man hittil har tatt sikte på er imidlertid akkurat det motsatte. Man blander seg inn i de enkelte staters næringsliv, legger det åpent for storkapitalen og den internasjonale storindustri, tvangsavskaffer bønder og i virkeligheten også fiskere og legger grensene åpne for fremmedinvasjon.

Riktignok kan det være litt av hvert å si om nordmenns evne til å styre seg selv og vi vet at mange er tilhengere av EEC-tilslutning nettopp fordi andre da kommer til å styre det vesentlige. Selv kan vi ikke slutte oss til en slik tankegang.

Man har altså etter vår mening begynt i den gale enden og derfor synes vi også utsiktene for en samling av Europa fortsatt er meget dystre og meget lite ønskelig. Og det er ilde, kanskje katastrofalt at en god tanke skal bli tilsvinet på dette vis.

Politicus

ordre om mobilisering. Så snart jeg får den skal De få beskjed, lensmann. Fylkesmannen sa at tyskerne hadde vært der og gått videre mot Oslo (visstnok ca. 400 mann).

Det gikk timer, så kom telefon fra politimesteren i Sarpsborg at det skulle mobiliseres. Første mobiliseringsdag: torsdag 11. april. Da hadde tyskerne vært to dager i landet! Plakatene skulle fylles ut og slås opp i distriktet.

Dette skriver jeg fordi det har stått i bladet at det ikke ble mobilisert.

Marius Agnalt, Rødnes

*

Vi takker lensmann Agnalt for dette bidrag til belysning av det som foregikk 9. april i Østfold. Imidlertid må vi beriktige anførselen om at det her i bladet skal ha vært benektet at det enkelte steder ble slått opp mobiliseringsplakater. Det var noe enkelte tjenestemenn gjorde på eget initiativ.

Når vi har skrevet at det ikke ble mobilisert, så mener vi med det at regjeringen, som er den instans som skal beordre mobilisering, intet vedtak fattet om en alminnelig mobilisering. Det skal være fattet et vedtak om delvis innkallelse av enkelte avdelinger, men selv dette er ikke ført i noen statsrådsprotokoll.

De plakater lensmann Agnalt nevner var plakater som skulle slås opp ved alminnelig mobilisering, samtidig som det ble ringt med kirkeklokker etc. Og at slike plakater ble slått opp enkelte steder var iallfall i strid med det vedtak om delvis og stille mobilisering som regjeringen vel har fattet, men ikke protokollert. Vitsen ved en stille mobilisering var jo nettopp at den skulle foregå uten oppslag og annen kunngjøring, annet enn innkallingskort til den enkelte. Altså mest mulig i stillhet.

Og det som fremgår av innlegget er at først ved middagstider 9. april, da det pågikk kamper en rekke steder, også i Østfold og i Oslofjorden, ga politimesteren i Sarpsborg, tydeligvis på eget initiativ ordre om å slå opp mobiliseringsplakatene. Det var altså ingen slik ordre kommet om morgenen fra de militære myndigheter, og det er jo et nytt bevis på at det var det rene tøv det utenriksminister Koht slengte av seg i farten under flukten om at det var vedtatt alminnelig mobilisering. Slik forøvrig generalstaben hele tiden hevdet.

Red.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:
ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Spillet går videre

Så går da spillet og snakket og vrøvlet videre — slik det alltid pleier å gjøre i dette land, hvor man snakker og snakker og aldri kommer til døren.

Som vi meddelte i vårt nr. 8 med riksadvokatembetets hjertebarn, heimefrontorganet VG, som kilde, hadde man allerede da bestemt seg for å henlegge den ulykksalige politietterforskning av norsk historieskrivning mens man dekket over den åpenbare skandale med noen forvrølede bemerkninger om at etterforskningen nærmest var satt igang for å undersøke om det var noe galt med «rettsopp-gjøret». Nå har det da skjedd, men dermed later det til å brake løs for alvor.

Nå tør man kanskje kunne si at bare denne besynderlig intime forbindelse mellom legendeorgan nr. 1 i norsk presse, VG, og riksadvokatembetet, må gjøre våkne folk sterkt tvilende når det gjelder riksadvokatens kompetanse og objektivitet når det gjelder nettopp de spørsmål «Hartmannsaken» dreier seg om. For det ser da faktisk ut til at riksadvokaten som sådan — og vi tenker da ikke spesielt på Dorenfeldt — ser det som en embetsoppgave å forsvare den knesatte norske historielegenden gjennom tykt og tynt uten hensyn til om historikere senere kommer til andre resultater.

Når vi nevner riksadvokatembetets besynderlige innstilling til et slikt embetes oppgave i en rettsstat, så minnes vi fremdeles den innsats Dorenfeldts forgjenger, Aulie, gjorde på dette felt. Og her tenker vi da ikke engang på innsatsen mot den Fanebust som også kom til andre resultater — og som senere forgjeves år ut og år inn på det groveste injurierte både riksadvokaten og andre topp figurer uten å kunne bevege dem til en rettssak — men på en hendelse som berørte oss selv.

For noen år siden bega det seg nemlig at vi selv befant oss i konflikt med Sverre Hartmann om vurderingen av et tysk brev. Hartmann anmeldte oss for injurier direkte hos riksadvokat Aulie, hvoretter denne øyeblikkelig lot offentligheten få del i saken og uttalte seg om hvor ilde det nå skulle gå med oss. Enhver vet at det så å si er umulig å få påtalemyndigheten til å reise en injuriersak, en anmeldelse vil bli henlagt under henvisning til «bevisets stilling», som rimelig kan være, og saken må da fremmes i privat søksmål. Vi skulle tro at slik vil det f. eks. gå med Hartmanns anmeldelse av Dorenfeldt. Aulie bebudet imidlertid med brask og bram at her skulle det offentlige ta aksjon for å forsvare legenden, og VG viste seg også den gang meget velunderrettet om riksadvokatens aksjonsplaner. Uten at det overhodet forelå noen sammenheng mellom vår strid med Hartmann og den Hewins-bok om hvilken striden da sto, erklærte VG at nå skulle da vi komme i heisen og boken til Hewins dermed bli fordømt.

Vi bare nevner denne hendelse for å vise hvorledes riksadvokatembetet etter vår mening blir misbrukt i en dårlig saks tjeneste. Det viste seg nemlig at vår tvist med Hartmann meget lett lot seg løse uten noe offentlig dun-der fra riksadvokaten, nemlig på privat basis. Og da riksadvokaten dermed mistet den efterlengtede anmelder måtte man under høye veklager i VG la saken falle.

Vi synes nok det kan være grunn til å få denne riksadvokatens forståelse av embetets oppgaver nærmere belyst, helst gjennom en rettssak hvor riksadvokaten selv til en avveksling er anmeldt. Det lykkedes ikke Fanebust å oppnå dette før han døde. Men kanskje Hartmann kan det.

Dødsfall

Vi har fått melding om at en gammel og trofast venn av avisen, kommandørkaptein Hagb. Kjelstrup er avgått ved døden, 90 år gammel.

Den gamle sjøoffiser har naturligvis fartet meget omkring, bare i den tid vårt blad har hatt forbindelse med ham — det er forresten sant å si 20 år bare det — har han bodd i Tvedestrand og Fevik, og de siste år på Røde Kors-hjemmet i Arendal. Kjelstrup var, som sin bror, avdøde major Finn H. Kjelstrup, en rettlinjert hedersmann av den gamle skole, som vi er stolte over å ha kunnet regne som vår venn og meningsfelle.

Vi lyser fred over hans minne.

ORD FOR DAGEN OG TIDEN

Judges know better than most which side their bread is buttered and can be relied on to follow, if not anticipate, the wishes of their paymasters.

Malcolm Muggeridge (Verdenskjent engelsk publisist, kjent for å kalle en spade en spade.)

Forsinket utsendelse

En stor del av våre abonnenter fikk siste nummer av bladet flere dager forsinket på grunn av uforutsette vanskeligheter som oppstod. Vi håper det ikke skal gjenta seg alt for ofte.

Vi viser i den forbindelse til Hartmanns offentlige erklæring om at nå føler han seg injuriert av riksadvokaten, som vi omtaler på annet sted i dette nummer.

Det må da nå endelig en gang kunne gå an å få belyst på et dertil passende sted, som jo er riksadvokatens eget spesialfelt, om det er passende og riktig at påtalemyndigheten skal se på det som en vesentlig oppgave å hindre enhver nyorientering når det gjelder norsk samtidshistorie og å være en nidkjær vokter over den åpenbare historielegende som det gamle heimefrontorgan VG kan stå som en eksponent for.

Selv synes vi ikke det er verdig for en rettsstat å la bukken passe havresekken.

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

GISLE MORTENSEN:

Etterkrigs -oppgjør -moral

Makt synes ennå å være et legalt middel i menneskelig samkvem for å underbygge styre av felles anliggender, og blir det formodentlig i lang tid fremover. Det kan være beklagelig, men må erkjennes.

Når maktutøverne synes å måtte ty til illegale, snuskete, dypt umoralske — ja kriminaliserende knep og overgrep, som korruperer makten selv og dens institusjoner, da blir makten æreløs. Det står da til makten bærende, maktgivende institusjoner å sanere makt på avveier og å gjengi makten institusjoner deres legalitet, og å gjenreise den almene tillit og respekt som legale maktutøvere må ha.

Under krig, begås det handlinger som et rettsbevisst og rettsshørig kultivert samfund ikke kan godkjenne. — Opplegget for et selv-følgelig etterkrigsoppgjør skjer ut fra det aktuelle samfunds rettsstandard og kulturnivå.

Er denne standard svak, og makten sterk, vil oppgjøret kunne skje ved lemping, tilpassing og/eller tilside-settelse av samfundets lovverk etter makten behov og ønske, uten at borgerne reagerer «utidig».

Er standarden god, rettsbevisstheten sikker og bygget på høy kultur, vil oppgjøret kunne skje etter samfundets lovverk, som dekker «forhold under krig». — Oppgjøret vil kunne skje uten fikling med lovverket, uten suspekter og rettslig tilbakevirkende lover.

Er standarden meget høy, så høy som de lengst fremskredne, siviliserte, opplyste og kultiverte samfund har evnet å arbeide seg frem til, — så høy at hevnjerrige borgere og sterke maktutøvere, i etterkrigsaffekt og tilbakefall i barbari, ikke kan avfinne seg med de grenser og kriterier som et høyetisk lovverk setter for rettsforfølgelse, rettsutøvelse og straff, — da bør de maktgivende institusjoner opprette særdomstoler (ex lex), — samfundsmessig «overløp». — Senere kan særdomstolen(e)s dommere og deres gjerninger granskes, og — eventuelt — dømmes og straffes for — tjenestlig uforstand, — eller hedres med medaljer og kors for — fortjenestlige handlinger. — Samfundsmessig «sanering».

Som prejudikat fra siste etterkrigsoppgjør har vi fått praksis for bl. a. tilbakevirkende lover, og ensidig ekteskapsoppløsning uten

den annen ektefelles vitende. Jeg har — endog ikke i vårt presteskap — merket noen reaksjon på disse høyst bemerkelsesverdige forhold. Det er fra det hold, sogar fra høyeste autoritative hold, kommet opphissende skrift til støtte for Folke-dommen. Men presteskaper er jo også av denne verden, og bekrefter jo at: To herrer kan man ikke tjene.

Vårt samfunds rettsgrunnlag er bragt på gli, — i alle fall ut av balanse. — Vil vårt — med møye og omtanke og humanistiske idealer — oppbyggede rettsgrunnlag og rettsvesen «overleve» de rystelser og dype sår som det har fått? — Saneringen synes i alle fall ikke å være påbegynt — enn si gjennomført.

Påkjenningene kan bli for store, og prejudikatene for innlysende.

Trondheim, 3. mars 1971.

Gisle Mortensen

Efter anmodning sendt til de samme adresser (ca. 130) som mottok numret med Mortensens anmeldelse av Fanebusts siste bok (nr. 9).

25-årsminner

Slik Drammens Tidende serverer dem

Drammens Tidende bringer daglig noen klipp fra blader det sannelig meget intet for vel 25 år siden og her ressurser å finne. Vi sakser: 2. november 1945: «— Videre uttalte Byrnes (den amerikanske utenriksminister) at Amerika så med sympati på Russlands forsøk på å slutte et nærmere samarbeide med sine naboer i Mel-lom- og Øst-Europa.»

Her har man altså svart på hvitt velsignelsen av sovjetiseringen bak det senere Jernteppet.

9. november 1945: «Efter hva vi erfarer har landssvik-erne i Drammensdistriktet nå opptatt et visst illegalt arbeid «bak kulissene». Til en hel del av dem er det sendt brev som oppfordrer dem til å vise «samkjensel» og etter beste evne å sabotere rettsavgjørelser, idet de mener at tiden vil arbeide for dem. Endel av disse brev er ved postvesenets medvirkning kommet politiet i hende, og her arbeider man med saken. Antagelig vil det ikke vare lenge, før en er kommet brevskriverne på sporet.»

Så demokratiet virket som en forstår førsteklases efter at «politistaten» var avskaffet.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Per Borge

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

U-hjelpere og U-moral

U-hjelpen irriterer stadig fler og fler, både i prinsipet og ikke minst i måten hvorpå den virker i praksis. Det hviskes og tiskes om sløsing, men kun få tør å si noe høyt om det, og de som gjør det blir raskt og ekspedit avfeiet som uforbederlige «nazister». Slik f. eks. med Norsk Aksjon mot U-hjelp.

I USA er forholdet det samme. Siden slutten av 2. Verdenskrig har dette landet brukt nesten 100 milliarder dollars til dette formål, og over halvparten er gått til land som sympatiserer med kommunistene.

Typiske eksempler på amerikanske U-hjelp-skandaler, som amerikanerne har vært opptatt av, er historien om et større vareparti til nødlidende i Brazil, hvor man oppdaget at alt sammen ble auksjonert bort i et digert varehus.

Og så var det hauger med verktøy som skulle til Paraguay, men som ble liggende på kaiene i Buenos Aires i nesten 10 år til rusten hadde ødelagt alt sammen.

I den Dominikanske republikken hadde man brukt av hjelpefondets midler til å

importere champagne-glass og feinschmeckermat for til sammen ca. 130 000 dollars.

Ved et større boligfelt i Peru hadde man ikke tent gatebelysningen siden innvielsen av prosjektet for flere år siden. Og til tross for at alle husene hadde fullt elektrisk opplegg, var det ikke blitt tilkoblet nettet.

Dog var den pinligste afæren den om en belgisk

entreprenør som hadde øst ut av U-hjelp-midler til bestikkelser og utsvevende liv med en kvinnelig sekretær. Og summen var den nette av 250 000 dollars. Fire av de øverste tjenestemenn i den amerikanske AID-organisasjonen valgte å slutte i jobben fremfor å besvare spørsmål i denne sammenheng.

*

HALLGEIR HORDE:

Rikspartiet verver stormtropper i Sverige

I de siste måneder har den svenske avdelingen av Nordisk Riksparti vært i aktivitet utover det vanlige. Spredningen av løpesedler og oppsetningen av plakater har pågått som aldri før og de svenske massemedia jamrer seg over de nazistiske vårvinder som gå över Sveriges land.

En løpeseddel i traktatform og med spesiell adresse til de unge venstrefolk er Rikspartiets siste påfunn. Løpeseddelen deles ut på gatene direkte til adressaten, som selv er ivrig opptatt av å dele ut løpesedler og bære plakater. Under overskriften «Hva vet Du?», henvender løpeseddelen seg til den unge «maoist, marxist-leninist, kommunist, FNL-ist, og

hva man nu kaller seg» og prøver å klarne opp i begrepene hos alle dem som maler hakekors over Stjernebanneret, stempler de syd-amerikanske junta-regimene som fascistiske eller på annen måte eksponerer sin følelsesmessige og ideologiske forvirring.

Ellers påpeker Rikspartiets løpeseddel at den militante utgave av dagens venstreorganisasjoner ofte har mer til felles med 30-årenes NS-ideologier enn alle de former for «fascisme» som de samme organisasjoner sier seg å bekjempe. Ja, undertiden og i slett ikke uvesentlige detaljer, har de direkte kopiert

(Forts. side 7)

HARTWIG SINGER:

Den totale nasjon?

Europeisk nasjonalisme og åpningen fremover

VIII.

2. Den Objektive Virkelighet

POLITISK FASIT

Plural europeisk nasjonalisme

Først og fremst må vi rydde opp i eget hus. Det 19. århundres statsnasjonalisme lar seg ikke overvinne ved «demokratisering» eller ved tilbakevenden til Herder, men bare ved rasjonell analyse og ved bevisst arbeid mot konkrete mål.

I den vanlige demoliberale fraseologi hører vi ofte: «En tysk nasjonalbevissthet er farlig for den utenrikspolitiske status quo.» Disse kretser kan også få seg til å si:

«En spesifikk Europa-Nasjonalisme ville være farlig fordi den lett kunne gi vind i seilene for antiamerikanske og antisovjetiske følelser, og videre fordi den i bevisstheten om europeisk sivilisasjon kunne fremavle en arrogant holdning overfor U-landene» . . . Det er altså ikke sovjetiske tanks i Ungarn og Prag eller amerikanske oljeraffinerier i Ruhr, men derimot en (hypotetisk) europeisk selvheldelse som gjøres ansvarlig for stygge tankebaner.

Europa er territorielt ikke mer enn en blindtarm av

Asia, men historisk en hel verdens åndelige inspirasjonskilde. Denne rolle har vi vunnet gjennom vår mangesidighet, nasjonene imellom. Denne individualitet som paradoksalt nok har gjort oss sterke må vi bygge videre på: Vi vil ha en plural nasjonalisme. Dette er en kamperklæring mot fortidens anonyme statsmodell og folkekaos, og mot nåtidens brutale assimileringsforsøk som vi ser det praktisert i Sovjet-Russland, Jugoslavia og Italia. Bare på grunnlag av en plural nasjonalisme kan vi bygge opp et fedrelandenes Europa. Nasjonen Europa — et Europa hvor frigjorte og likestilte russere og tyskere, sammen med flamendene, slovakere, tirolere og de mange andre utgjør enheten.

Men er ikke dette selvmotsigende vil man spørre, på den ene side orientering mot Europa som sentrum,

KAMPSANGER FRA DENGANG:

23.

Fram, fram til kamp

L. M.

2. Bli med fra land, fra bygd og by
og reis vårt Norge fritt påny.
Et samlet folk som stevner frem
for frihet, fred og hjem.
Vårt land vil vi forsvare
i handling og i ord.
Vår fred vil vi bevare,
på Føreren vi tror.
Bli med fra land, fra bygd og by
og reis vårt Norge fritt påny.
Et solkorstegn skal vise vei'n,
skal føre fram påny.
Et solkorstegn skal vise vei'n
for bygd og by.

L.M.

på den annen kravet om nasjonenes pluralitet? Er det kort sagt i dette perspektiv mulig å forene sentralisme og de-sentralisme? Og selvfølgelig, her er en motsetning, som ikke ord og teorier, men bare den organiske virkelighet kan forene. Vår — de unge nasjonalisters oppgave — er det å realisere denne syntese!

Og enda en misforståelse må ryddes av veien: Vårt Europa er ikke gjenfødelse av fortidige systemer. Klerikalisme, dynastisk tenkning og føydal-herredømme er tilbakelagte stadier i vår verdensdels historie. Den sjelløse kapitalisme som

med sitt institusjonsavguder og sin EEC-EFTA-skyggeboksing har undergravet den borgerlig-parlamentariske Europa-idé må også avløses.

Hvem kan ennu løpe omkring og påstå at Europa er en illusjon? Europa er over de gamle nasjoner, den eneste virkelighet dagens og morgendagens politikk kan orientere seg mot. Denne virkelighet skapt av en progressiv rase, virkeliggjort gjennom historien, forutbestemt til nasjon gjennom vår vilje og dynamikk. Her har vi nasjonalismens åpning fremover, retningsvisen for vår unge revolusjon.

SLUTT

Debatten om rettsoppgjøret

Arild Hamsun gir i Fædrelandsvennen en utmerket oversikt over det som ble skrevet i Aftenposten.

Den ene hoveddebattant, professor Skodvin

Da statsstipendiat i historie, advokat Sverre Hartmann, i fjor høst publiserte sin artikkelserie i Aktuell, «Nytt lys på 1940», vakte den oppsikt, som ikke ble mindre da påtalemyndigheten erklærte politietterforskning omkring det historiske stoffet. Ifølge pressen er politiets arbeid nå på det aller nærmeste avsluttet, og det gjenstår å se hva som blir riksadvokatens neste skritt. Formodentlig velger han det minste onde og henlegger saken.

Påtalemyndighetens — etter svært manges mening — overilte aksjon viste bl. a. at det hjemlige poplærsynet på okkupasjonshistorien har fått lov til å utvikle seg i en drivhuslignende atmosfære, relativt uforstyrret av de spredte røstene som offentlig slapp til med sine varsku mot mytene. Tilhengerne av en bestemt politisk historieversjon har hatt så å si enerådende spillerom rundt omkring i våre massemedia, og de forskjellige jubileene har vært feiret i høy stemning: Seieren, æren og historien var deres. Deres er da også i tilsvarende monn dagen derpå.

Hartmanns dokumentasjoner kom nesten som et sjokk på nasjonen, fordi den var mentalt uforberedt, fordi fortid og ønsketenkning hadde gått hånd i hånd gjennom decenniene, fordi pressen hadde vist uvilje til å ta en gjennomgripende debatt om denne så viktige epoken i vår historie, og fordi rettsoppgjørets fatale premisser stengte for en fri og ubundet granskning av vår såkalte samtidshistorie. Motforestillingene hadde fra første frigjøringsstund ført en tilbakeholdt tilværelse og ble til en hel liten oversvøm-

Aftenposten er jo en meget utbredt avis, så svært mange av våre lesere vil vel ha iallfall en viss føling med den diskusjon som har pågått i bladets spalter mellom professor Magne Skodvin og statsstipendiat Sverre Hartmann om rekkevidden av avtalen i Trondheim 10. juni 1940 og spørsmål i den forbindelse. Senere deltok også bl. a. høyesterettsadvokat Wiesener med flere innlegg. De som ikke har fulgt med i Aftenposten — og vel også mange av dem som ikke har fått med seg alt — føler formodentlig trang til en samlende oversikt over det som der ble skrevet av de forskjellige. Og eftersom Arild HAMSUN har gitt en slik oversikt i to lengere artikler i Fædrelandsvennen tillater vi oss å gjengi dem her. Vi kan ikke tro at Arild Hamsun har noe imot det. Her kommer da den første artikkelen, som hadde titlen «Og så kom debatten». I neste nummer følger så den annen artikkel, som hadde titlen «Om rettsoppgjøret».

ALEXANDER LANGE:

Okkupasjonstidens likvideringer

ET MØRKLagt kapittel av norsk samtidshistorie om grove forbrytelser, som THE ESTABLISHMENT har nektet å undersøke i offentlig-rettslige former — ennsi å søke å bøte på.

EN FORTEGNELSE MED ENKELTHETER

Vår spesielle medarbeider G. K. skriver:

Under en samtale jeg for en tid siden hadde med en journalist, kom det fram at han syntes det var uhyre interessant stoff vi arbeidet med. Det eneste ankepunkt-

melse da demningen først ble brutt.

Ikke før hadde Hartmann sagt sitt (foreløpig) siste ord i Aktuell, så kom debatten i dagspressen — oversvømmelsen, for å bli i bildet. I første omgang er det Aftenposten som har funnet å ville myke opp sitt tidligere nokså konsekvente standpunkt om ro omkring okkupasjonshistorien. Det er særlig fortjenstfullt av denne ærverdige institusjon og tradisjonelt påpasselige

(Forts. side 7)

Og motparten, advokat Hartmann

tet han anførte var at presentasjonen var litt tørr og kjedelig. —

Dette finner vi positivt — at vi ikke lager sensasjon av detaljer i et sentralt stoff som viser the establishments kyniske lovforaktende karakter. —

I andre tilfeller er detaljene så grusomme og hjerte- rørende at de trosser all beskrivelse. Så da jeg begynte på denne artikkel var det først etter grundig overveielse jeg bestemte meg for at den skulle omtale bl. a. noen likvidasjoner som i sitt mønster har alle de momenter som kjennetegner lystmordet.

Men før jeg kommer inn på detaljene, er det på sin plass å referere noen få og korte utsagn fra forskjellige rapporter som ble utvekslet HS-folk imellom her hjemme, samt skriv og annen form for korrespondanse som ble utvekslet med «rettskontoret» i Stockholm og med London.

Særskilt London-folkene viste sin mentalitet på en avslørende måte. Under forberedelsene til «rettsoppgjøret» uttalte Terje Vold seg angående en rapport om det belgiske og franske rettsoppgjør: at han fant det av «stor interesse» og at det

(Forts. side 6)

Riksadvokaten injurierer Hartmann!

SOM ANMELDER INJURIANTEN TIL POLITIET

Efter at riksadvokaten har truffet sin avgjørelse i den såkalte «Hartmannsak» har advokat Sverre Hartmann latt offentliggjøre følgende åpne brev til riksadvokaten:

Også en injuriant?

Fra august ifjor offentliggjorde jeg en artikkelserie i Aktuell i første rekke med sikte på å belyse — på grunnlag av hittil ukjent primærmateriale — de norske remilitariseringsbestrebelsene i okkupert Nord-Norge etter kongens og regjeringens avreise — frem til annen halvpart av oktober -40. Som et ledd i bakgrunnsdokumentasjonen offentliggjorde jeg også et bekreftet tysk dokument av 12. juni 1940 som refererte en avtale inngått dagen før, og hvis hovedpunkt gjenga den avtale som vår forsvarssjef, general Ruge, ifølge sitt eget brev av 23. juni 1940 til Administrasjonsrådet (i Riksarkivet) inngikk med den tyske overkommando, og hvorefter de norske styrker i Øst-Finnmark ble stillet under tysk overkommando. Dette forhold har jeg forøvrig allerede dokumentert for 19 år siden. Den såkalte Narvik-avtale er derfor bare et helt underordnet poeng, men foreligger selvfølgelig i og med at vi har general Ruges egne ord for det. At den historisk sakkyndige ikke har oppdaget det, unnskylder ikke Dem, herr riksadvokat, idet De har alle dokumenter og har hatt anledning til å studere nøyaktige analyser av problemet.

Herr riksadvokaten lot igår, den 28. april, meddele offentligheten at den etterforskning De via statsadvokat Vikar innledet den 4. september 1970 (og der sakens dokumenter ble ekspektet fra politiet ultimo november) «ikke har gitt grunnlag for å innlede straffeforfølgning mot noen. Heller ikke har påtalemyndig-

heten funnet tilstrekkelig grunn til å reise mortifikasjonssak selv om endel av de beskyldninger som er fremsatt vel kan sies å være ærerørige».

Etersom herr riksadvokaten har funnet seg beføyet til å uttale at det fra min side skal være fremsatt ærerørige beskyldninger, må jeg betrakte meg selv som injuriert av herr riksadvokaten sålenge De ikke har dokumentert Deres generelle påstand. Hverken jeg eller noen annen har vært sikket, men nok mistenkeliggjort. Det har overhodet ikke vært foretatt noen form for rettslig etterforskning, hvilket ble advisert i september under statsadvokat Vikers fremtreden i Dagsrevyen i fjernsynet. Når nu saken er besluttet henlagt, forekommer det meg lite korrekt at De attpåtil oppkaster Dem som dommer i historiske spørsmål, i stedet for å begrense Dem til den rent formelle behandling som her hadde vært på sin plass. Under disse omstendigheter må jeg be Dem, herr riksadvokat, om innen en uke fra dato å fremlegge for offentligheten, gjennom de samme kanaler som ble benyttet igår, en presis og begrunnet påvisning av hvilke angivelige beskyldninger som jeg skal ha fremsatt og som kan sies å være ærerørige.

De opplyser at man ved igangsettelse av etterforskning ønsket å få klarlagt om — og eventuelt i hvilken utstrekning — de påståtte nye og sensasjonelle opplysninger kunne antas å ha rettslig betydning f. eks. i relasjon til landssvikoppgjøret, hvilket ble påstått fra enkelte hold. Da statsadvokat Vikar instruerte politiet, ble denne begrunnelse ikke gitt. Kan herr riksadvokaten anse berettiget til å gripe inn i offentliggjørelsen av et historisk materiale med politietterforskning under påberopelse av bl. a. de eventuelle konsekvenser av forskningsresultatene for et rettsoppgjør. Selvfølgelig kan herr riksadvokaten når han lyster vurdere et hvilket som helst historisk og rettslig materiale. Men jeg tillater meg å be Dem opplyse offentlig hvilken hjemmel De har for å aksjonere

(Forts. side 8)

Likvideringene — —

(Forts. fra side 5)

«absolutt måtte legges til handlingene».

De fleste av oss kjenner idag til massemyrderiene i disse to land. I Belgia passet de dessuten på å legge den offentlige henrettelsen til tiden straks etter den katolske høymessen. Som oftest var det slagsmål om plassene. Det er nok å nevne «pinsefesten i Namur» i Belgia, og behandlingen av «tyskerjenter» i Frankrike. (De ble buntet sammen med detonerende lunte og revet i småbiter).

De belgiske og franske rapportene var oversatt til norsk og meget fyldige. Særskilt ble avsnittet om de mest rigorøse straffemetoder — ikke utmålingen av straffen — satt oversiktlig opp og «lagt til handlingene». Her anvender Terje Wold ordene «folkets rettsfølelse krever hurtige, effektive og rettfærdige reaksjoner». Han oppfordret altså «gode nordmenn» til det samme som de myrdet «angiverne» for. Så i grunnen er det merkelig at «angivere» og de andre NS-folkene, i det hele tatt overlevde! —

Det Vestlandske Frihetsråd mottok den 13. februar 1944 en rapport fra Sverige, hvorfra jeg sakser følgende: «En mann innen politikon-toret eller rettskontoret som man også må merke seg, er politifullmektig Asbjørn BRYHN. Han er en ung ærgjerrig politimann, som ble anmodet av den uavhengige hjemmefront å tre i kontakt med Høyesteretts-justitiarius Pål Berg og danne hemmelige politigrupper i Norge. Til dette arbeid og til å renske opp blant angivere og NS nyttiggjorde han i utstrakt grad bruk av kommunistene. Bryhn hadde således en daglig og intim kontakt med «Osvald» eller «Pettersen» som han kalles.» (Sitat slutt).

Frihetsrådet for heimefronten:

«Frihetsrådet skal ha dømmende myndighet sjøl og rett til å opprette domsutøvende organ sammensatt av pålitelige nordmenn. Formålet: en hensynsløs opprydning blant angivere og «NS-folk».

Fra et hemmelig brev stilet til den Norske Regjering: «N.F. kan opprette hemmelige krigsdomstoler. Krigsretten må bestå av minst 3 medlemmer over 30 år, hvorav en praktiserende jurist. K.d. skal bare behandle saker mot angivere hvis virksomhet medfører øyeblikkelige farer.» (1944.)

Fra et privatbrev, stilet til det «Vestlandske Frihetsråd»: «Et jernbanetog sprenget. Massevis av tyskere drept. Angivere får sin velfortjente lønn. Hver dag sendes «norske» forrædere inn i evigheten. For en beundringsverdig og heltemodig kamp vi fører!»

«En mor» — 1944.

Et annet brev:

«Hensynsløs kamp mot angivere. Ingen nølen med å drepe disse!» (1944.)

Fra et hemmelig kommunistisk skriv:

«Angiverlusene må vaskes av kroppen med blod, og det blir gjort.»

«Krigens harde lov er det eneste som dikterer hensynsløs utryddelse av alle angivere og NS-folk. (Fra et kommunistisk dekret i '44.)

«Gode nordmenns liv er avhengig av at angivere og annet krapyl stilner for alltid.» (Kommunistisk motstandsordre. 1944.)

«Den norske arbeiderklassen innenlandsbyrå»: Alt sykt må bort. Hatet og hevnen skal slå ut i en hensynsløs utryddelse av angivere og provokatører.»

Fra en rapport til «Rettskontoret» i Stockholm:

«Politikonstabel Richard Jensen fra Borgestad og Norman Johnsen likvidert av M.O.folk etter ordre av D.17» (nr. 113 og 114).

Dette var endel småplukk. Vi kan ikke si at dette idag kanskje er stoff egnet til en forelesning ved universitetet, men slike ting skjedde ute i blant «folket.» Og som et ubestridelig faktum må det konstateres at de ansvarlige var for feige til å myrde selv! Dessuten likte de ikke å søle seg til med «angiverblod» og «NS-lus». Følgelig leide de noen «helte» til å gjøre rakkertjeneste. Det er fra denne rakkertjenesten jeg nå bringer noen eksempler. Nedenstående personnavn og stedsnavn er finger-te av hensyn til familiene. Jeg har hutret i gru og raseri over umenneskenes framferd, og har lovet aldri å gi meg i kampen for de ulykkelige ofres heder og menneskeverd.

115. Gustav Bendixen, Oslo, gift. Hadde 3 mindreårige barn. 31 år gammel. Han ble funnet bakbundet og kneblet og skåret bokstavelig talt i småbiter. Alle tenner var slått inn, men morderne hadde oversett et brev som lå i bukselommen. Han ble funnet i en grøft i nærheten av Ekeberg.

116. Gullborg, Tekla.

20 år gammel. Sarpsborg. Kontorpике hos tyskerne. Ble funnet ved Tunevannet. Hun var naken — voldtatt og myrdet. Det ble funnet en pakke engelske sigaretter ved siden av liket.

*

En nå avdød kommunist fortalte meg hvorledes de likviderte en «angiver». De kidnappet ham eller henne. En mannlig angiver ble først mishandlet og siden druknet langsomt. Var det en kvinne ble selve likvidasjonen innledet med voldtekt. Dette skjedde flere ganger under okkupasjonen.

Denne opplysning ble gitt meg på hans dødsleie. —

117. Ester Larsen, husmor. Haldensdistriktet. 1943.

Skutt ned på landeveien midt på dagen. Hun fikk mageskudd og ble liggende å jamre seg i lang tid uten at noen tok seg av henne. Etter ca. 2 timer døde hun.

*

Det som er felles for alle disse 5 eksempler er at ofrene var NS eller bare sympatisører. Et annet felles trekk er at mordene skjedde umiddelbart etter at propagandaen fra London, Stockholm (rettskontoret), Vestlandske Frihetsråd, «Osvald»-gruppen, D 13, D. 17 og andre instanser hadde skreket opp om «hensynsløs krig mot angivere og provokatører».

*

Jeg må atter få gjøre oppmerksom på, at hvert eneste et av disse sitatene hadde direkte eller indirekte forbindelse med en eller flere likvideringer, samt at ingen av dem har vært offentliggjort i Folk og Land før.

Hittil i denne serien har vi bare kommet inn på de mordene som på en eller annen måte ble publisert i «legal» eller «illegal» presse. Vi har nå kommet så langt at vi kan ta for oss de mordene som aldri har vært offentlig kjent. Det har vært og er et veldig arbeide å komme fram til disse. Som oftest er de etterlatte skremt til taushet. Derfor — i de tilfeller hvor disse har snakket, blir det ingen navn.

Kanskje har sårene begynt å blø igjen etter så mange år. Men allikevel har jeg sett et spor av glede hos disse mennesker. En glede som skyldes at noen deler sak og skjebne med dem.

Hilsen G.K.

(Idag starter likvideringene med nr. 113, da vi i Folk og Land 17. april d.å. brakte 30 ikke navngitte mord. Siste nr (9) av bladet var kommet til likvidering nr. 83.)

Morgenbladet ser - -

(forts. fra side 1)

stand til å organisere noe «tjenestested» og for den saks skyld også til å lede det. Han fikk klengenavnet «Putzi» og ble latterliggjort av pressen verden over. Tilslutt innså han altså som nevnt selv at han var en fjasko og dro til Kanada.

MORGENBLAD-skribenten beretter at «Senere endte han opp som Franklin D. Roosevelts rådgiver i Det hvite hus». Også det får man ta med en klype salt. Da krigen brøt ut ble han internert i Kanada av britene, men ble så i juli 1942 «utlånt» til president Roosevelt, som kjente ham fra hans universitetstid. Presidenten visste jo at «Putzi» personlig kjente alle de tyske partifolkene og regnet vel kanskje med at han ville ha noe stygt å si om dem til bruk i krigspropagandaen. Imidlertid fikk ikke «Putzi» personlig treffe Roosevelt. Han ble satt til å skrive kommentarer for Roosevelt til krigshendingene. Og så langt fra å gå løs på Tyskland, som man hadde regnet med, dristet «Putzi» seg til å anbefale Roosevelt å gi krigen mot Japan prioritet foran krigen i Europa. Han skrev også at kravet om betingelsesløs kapitulasjon var en anakronisme og «det motsatte av en vidsynt politikk».

Lenge var ikke Roosevelt villig til å høre på dette og etter at han hadde fått Churchill til å gå med på Morgenthauplanen ble «Putzi» i 1944 uten videre ekspedert tilbake til britene i Kanada, hvor han ble puttet i en interneringsleir. Han slapp ut igjen i 1946.

Nå er den åttiårige «Putzi» bosatt i Sveits og har, formodentlig oppflammet av den angrende Speers suksess, altså også begått noen «Erindringer» slik folk ønsker dem. Det er ellers pussig med det makabre medarbeiderskapet i disse memoarene. Speers bestseller ble, hva kanskje mange ikke vet, pusset på av fjernsynspublisisten Joachim Fest, som visste hvorledes dagens publikum ønsker det. Og på boken til denne forhenværende pressesjefen, som man iallfall skulle tro var skrivekvindig selv, står det anført «Redaktion Dieter Wagner».

At redaksjonen nok har vært i orden viser ikke bare det pornografi-stoffet MORGENBLADET gramser i, men også de besynderlige motsigelser i teksten og uttrykk som «gangsterklikk» m.v. om de folk som dog i årrekker var hans nærmeste venner og meningsfeller.

Men la nå det falle. Og tilbake til det pornografiske, som altså i første rekke har fanget MORGENBLADETS interesse. Først diskes det naturligvis opp med «Ødipus-komplekset». For tenk Hitler hadde et stort bilde av sin mor på sitt soveværelse! Og hvorledes gikk det med «Putzi» da han så dette. Jo:

«Jeg stod som fjetret. En hel verden åpnet seg opp i mitt indre. Var dette gåtens løsning? Et ekteskap med en følelseskald far, en lidelsesprøvet mor. En mor som ble Hitlers første «troende» tilhører. En spirende celle som vokste til en millionhær av tilhengere. En magnetisk motpol i forholdet til hans brutalt anlagte far. Resultatet: en Ødipus-situasjon, hovedrollen spilt av en fremgangsrik folketaler.»

«Putzi» er nok en dybdepsykolog av rang.

Men bladet Einar Engbretsen og «Putzi» har nok mere interessante og «perverse» ting på lager. Man får servert påny den gamle historien om Hitlers niese Geli Raubel, der som kjent begikk selvmord. «Putzi» trekker av denne historie den forbløffende slutning at Hitler seksuelt var et «neutrum» og det var forklaringen på hans «hvileløse aggresjonsdrift»! Det forhindrer likevel ikke psykologen «Putzi» i å berette at han en gang påtraff Hitler på kne foran sin («Putzis») frue. Vi sier også som Helmut Sündemann, Det tredje Rikes stedfortredende rikspresse-sjef: «Tror 'Putzi' og hans redaktør virkelig at en kvinne (Eva Braun) kunne være rede til å søke døden ved siden av en «sexuellen Non-valeurs»?

Rosinen i MORGENBLADETs pornografiske julekake er dog beretningen om da Hitler sendte ut den barske alvorsmann, partikassereren Schwarz for å kjøpe opp en mappe med pornografiske tegninger. Og disse tegninger skulle Hitler selv ha tegnet av sin niese! Det var heller ikke meningen å tilintetgjøre tegningene, de skulle oppbevares i hvelvet i det Brune Hus.

Bedre kunne det vel ikke gjøres av den gode «Putzi» eller kanskje heller hans redaktør. Bare pussig at ikke amerikanerne fant tegningene da Tyskland brøt sammen og lot verden få del i denne nye side av den Hitler som ellers med de aller kraftigste midler bekjempet alle former for pornografi. Det har jo hittil vært et av den fremskrittssvennlige etterkrigsverdens ankepunkter

Debatten — —

(Forts. fra side 5)

vaktpost for det bestående gjennom mange måneder har stilt sine spalter til disposisjon for en avklarende debatt som fortsatt pågår, som er nyttig og verdifull, og som føres på et stort sett saklig plan. Riktignok har det vært tilløp til utglidning, og et par representanter for 1945-terminologien har fått slippe til med innlegg. Men siden vi nå engang befinner oss i 1971, har fablene måttet vike for facts, og de nevnte representatens bidrag har ikke kunnet avspore debatten, som har vært konsentrert om problematikken i forbindelse med kapitulasjonen i juni 1940.

Professor Magne Skodvin har påtatt seg å redegjøre for sine meninger som vel i det store og hele faller sammen med det herskende historiesynet, og da Sverre Hartmann trådte inn i debatten, fikk professoren sin naturlige motstander og antatte likemann når det gjelder faglig kvalifikasjon. Og avisleseren, hva fikk han? For første gang på 25 år fikk han en valgmulighet istedenfor et diktat om hva han bør mene om kapitulasjonen, dens rekkevidde og konsekvenser.

Hos professor Skodvin har debatten avdekket to hjørnester som han synes å bygge sin teori på:

- 1) At de norske forhandlerne ikke hadde fullmakt til å inngå avtale om total kapitulasjon og at

mot ham og et tegn på hans umenneskelighet.

Hvis det overhodet er noe i historien om de pornografiske tegninger, så synes vi løsningen må ligge adskillig nærmere for hånden. Geli Raubel hadde som kjent bak Hitlers rygg et forhold til en jødisk kunstmaler og tegner. Det var jo det som førte til at Hitler rettet sterke bebreidelser mot henne før hun begikk selvmord. Vi skulle anta at det var denne jødiske vennen som også var mester for pornografien om den fantes.

Men skribenten i MORGENBLADET er ikke tapt bak en latrinevogn. Også moralen skal høste mynt på Hitlers perversitet. For «De som i dag roper om frihet for den perverse sex trækker på gamle stier. Man behøver ikke være noen Sherlock Holmes for å oppdage fotspor etter en Marquis de Sade eller en Hitler.»

Det klarer seg lenge med å være en Einar Engebretsen i MORGENBLADET.

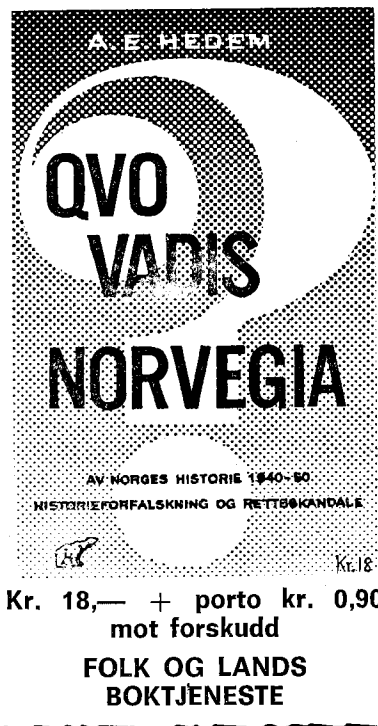
tyskerne var klar over dette.

- 2) Ordet «gesamt» i kapitulasjonsavtalens paragraf 1 betyr ikke «samtlige», men har, i følge professoren, en tøyelig betydning — nøyaktig hvilken har han ennå ikke røpet.

I det følgende skal skisseres hvorledes Sverre Hartmann, i en meget kort konsentrert orientering i Aftenposten 24. febr. i år, er i stand til å gi et sammenhengende bilde av hendelsesforløpet i juni-dagene -40, samtidig som han polemiserer mot professor Skodvins konklusjoner. Han tar sitt utgangspunkt i det statsrettslig og politisk avgjørende dokument, nemlig statsrådsprotokollen for 7. juni — den dagen kongen og regjeringen forlot landet — hvor det blir fastslått at «det er håpløst for Norge å fortsette krigen». Sverre Hartmann nevner så i tur og orden at den samme konge og regjering reiste til England uten å ta med sin forsvarssjef eller å utnevne en ny, og at general Ruge som øverstkommanderende ble tilbake med alle legitimasjoner og forpliktet med sin (eller sin forhandlers) underskrift.

Hartmann redegjør for hvordan lokal kapitulasjon vanligvis foregår kontra total og påviser at general Ruges fremgangsmåte 8. juni, med telegrafisk kontakt med tysk overkommando i Norge gjennom norske diplomatiske kanaler i Stockholm, måtte gi adressaten forståelse av at det her bare kunne være tale om betingelsesløs overgivelse. «Konge og regjering har forlatt landet og har gitt meg befaling om å innstille fiendtlighetene». Dette tilbudet, sier Hartmann, måtte etter sin formulering og formidling naturlig nok også omfatte dem som hadde gitt ordren, og han finner det svært lite logisk om de øverste norske myndighetene skulle ha ment å opprettholde de fiendtlighetene de selv hadde gitt ordre om å innstille.

Da telegrafisk kontakt ble opprettet mellom de to overkommandoene om formiddagen 9. juni, forlangte tyskerne innstilling av all norsk motstand senest kl. 16. General Ruge ba om fristforskyvning til kl. 24 («av ordretekniske grunner», og dette ble innvilget av tyskerne. Nå fulgte opplesningen i radio av kongens og regjeringens proklamasjon til det norske folk og general Ruges opprop.

Under utvekslingen av telegrammene ble det fra norsk side ikke tatt noen som helst reservasjon om fortsatt reell krigføring, og slike intensjoner kom heller ikke til uttrykk i selve Trondheimavtalen av 10. juni, hvis hovedbestemmelse innleder med at «Die gesamten norwegischen Streitkräfte legen die Waffen nieder...»

Mot professor Skodvins hjørneste nr. 1 — angående general Ruges fullmakt — stiller Sverre Hartmann bl.a. opp en betenkning av den tsjekkiske folkerettskyndige dr. jur. Vladimir Dedijer, som peker på hvordan Trondheimavtalen forplikter nordmennene til å avstå fra å gripe til våpen også utenfor landets grenser, og anser at Forsvarets Overkommando overskred sine fullmakter. «Dermed», sier Hartmann, «står man overfor spørsmålet fullmakt kontra legitimasjon, hvilket ved en kapitulasjon kan medføre at avtalen blir bindende overfor kontrahenten selv om det er skjedd overskridelse av en intern instruks».

Heller ikke professor Skodvins hjørneste nr. 2 — den betydningen han tillegger ordet «gesamt» — får lov til å stå urokket av Sverre Hartmann. Idet han henviser til avtalens paragraf 9, som bestemmer at den tyske teksten er avgjørende for avtalens tolkning, protesterer han mot at professor Skodvin «benytter norske ord som representerer en feilaktig oversettelse — en uriktig gjengivelse av meningen i vitale tyske ord og uttrykk». Ifølge Hartmann (og det er vel et sproglig faktum) er ordet «gesamt» i det tyske språk det mest presise uttrykk for at alt og alle er innbefattet.

Som bevis på at ordet kan ha en annen betydning enn

(Forts. side 8)

For ungdommen —

(Forts. fra side 4)

Hitlers Tyskland og Mussolinis Italia.

Rikspartiets siste og meget oppsiktsvekkende fremstøt er oppfordringen til å danne «aksjonsgrupper» over hele Sverige. Dermed vil partiet markere innledningen av et nytt kapittel i sin utvikling. I vervningsoppøpet, som vi har motatt et eksemplar av, legges det ikke skjul på at det går mot hårdere tider både for NRP og dets venstrerettede motstandere idet innsatsen herefter skal få en mer aktiv form. Det gis blandt annet klart uttrykk for at det skal kjempes om makten på gatene, der som bekjent for tiden domineres av det røde venstre.

Alle gruppene tenkes organisert distriktsvis under en distriktsleder som i sin tur er ansvarlig overfor G. A. Oredsson, som er Rikspartiets øverste leder. Det blir samtidig opprettet såkalte kampkasser, som skal gi midler til propagandamateriell.

Vi antar at de svenske massemediaene vil rykke ut med full alarm når Rikspartiets Aksjonsgrupper — RAG som de kalles — innleder sine første manøvrer, og fra den samlede venstreleir vil nok ropet om «forbud mot nazismen» stige hest mot himmelen mens deres egne aksjonskomitéer fortsetter sin lurvete virksomhet. Toleransen har sin meget fastsatte begrensning selv hos en Medel-Svensson som lever god og mett i sitt velstandsrike.

Og dog er dette nye innslaget i Sveriges politiske liv ingen blott og bar overflatekrusning, men et tydelig tidens tegn som har manifestert seg enda mer markant i andre land. Det interessante ved det, er at fenomenet allerede på det nuværende tidspunkt viser seg i Norden — her er som kjent adskillig lavere under taket.

Er der ennå tid?

I det Herrens år 1931 ga den sovjetiske ideolog Manuilsky følgende «forutsigelse»:

— Riktignok er vi idag ikke sterke nok til å angripe. Vår tid vil først komme om 20 eller 30 år. For å seire trenger vi et overraskelsesmoment. Bourgeoisiet må bringes inn i en sløvhetsstand. Vi skal begynne å iscenesette den mest teatraliske fredsbevegelse som noensinne har eksistert. Det kommer til å bli lansert de mest elektriserende forslag og til å gjøres de usedvanligste innrømmelser.

De kapitalistiske land, stupide og dekadente som de er, kommer til å arbeide med fryd på sin egen tilintetgjørelse. De kommer til å gå på limpinnen i sin iver etter å slutte nytt vennskap, men så snart de har blottet seg skal vi knuse dem med vår knyttede neve.

Så langt Manuilsky. Sett med 1971-øyne får man nesten medgi at teatret med den fredlige «sameksistens» har båret rikelige frukter for sine røde opphavsmenn. Dertil er det også et faktum at USA — som angivelig skal være bolverket mot den røde trussel — selv er mer innenrikspolitisk markspist av rød undermenneskementalitet enn Russland var det, da bolsjevikene kastet Krenski-regimet på dør.

Brune mot røde i Australia

Til håndgemeng i tredveårenes klassiske stil kom det i Sydney i Australia, da en streif nynazister i full uniform gikk til åtak på et tog med venstreforvridde som demonstrerte mot det Syd-Afrikanske surfriderlaget under dets sportslige visitt i byen.

Med sine uomgjengelige plakater og ukvemsord lot de demonstrerende bråkmarkerne — omtrent 60 i tallet — sine mer eller mindre velfunderte «meninger» hagle ned over idrettsgjestene alt i ett mens de løp etter bussen som laget hadde måttet søke beskyttelse i da det ankom til flyplassen.

Lenge så det ut til at sydafrikanerne ikke våget å forlate bussen på grunn av den frådende venstrehop utenfor — og noe politi til å rydde opp i turbulensen var selvsagt ikke å skue.

Da med ett kommer seks mann fra det australske NS-partiet stormende i full mundering og begynner å jage på venstrekveget. Mot denne nazistiske «overmakt» måtte den demonstrerende 60-manns styrke vike plassen og sydafrikanerne kunne forlate bussen og begi seg til sitt bestemmelsessted. Men innen det kom så langt, hadde det utviklet seg til et veritabelt slagsmål hvorunder en mann og en vest-indisk pike kom lettere til skade.

Men nu dukket naturligvis også politiet opp og foretok de nødvendige arrestasjoner — av tre nynazister! Vår kommentar: alt for gjestene! Skål!

Isach

Debatten - -

(Forts. fra side 7)

det kjente og anerkjente, trekker professoren fram den nederlandske kapitulasjonsavtalen av 15. mai 1940, hvor det bl. a. står: «Die gesamte Wehrmacht der Niederlande gilt als kriegsgefangen». Men først 18. mai, opplyser professoren, kapitulerte provinsen Zeeland. «Ein måtte altså i tilfelle hevda at ordet «gesamt» er altomfattende i Norge i juni, men ikkje i Nederland i mai. Det er ei dårleg løysing», sier han lakonisk.

Sverre Hartmann: «Det hadde unektelig vært en dårlig løsning. Men den foreligger ikke. For historieprofessoren har stillet saken på hodet».

Så følger Hartmanns forklaring (her sterkt innkortet) på formuleringen av den nederlandske kapitulasjonsavtalen: 14. mai meldte Nederlands øverstkommanderende, general Winkelmann, over radio at han ville innstille fiendtlighetene. Han hadde imidlertid ingen mulighet for på kort varsel å nå alle sine tropper på de forskjellige marsklandsøyene i Zeeland. På den andre siden ville tyskerne bringe kapitulasjonen formeldt i orden (operasjonene mot Belgia og Frankrike var under full utvikling), og general Winkelmann fikk ikke — som sin norske kollega general Ruge en måneds tid senere — innvilget en frist av ordretekniske grunner. Men skrev han under en kapitulasjonsavtale uten reservasjon, risikerte de intetanende troppene i Zeeland å bli franktirører. Derfor, sier Hartmann, valgte man en formulering som ganske enkelt betyr at hele den nederlandske forsvarsmakt anses som krigsfange. «Så langt fra å avkrefte, stadfester og understreker det nederlandske eksempel — jeg hadde nær sagt selvfølgelig — den anerkjente altomfattende betydning av ordet «gesamt». (Uthevelsen Hartmanns.)

I Samtiden nr. 1, 1945 hadde Johan Scharffenberg en artikkel, «Oppgjør nå», der han bl.a. skrev: «Den slekt som har gjennomlevd denne tid, har større rett til å få vite hele sannheten enn etterslekten. Vi bør kreve oppgjør nå, både innad og utad. En «enighet» som bygger på folkets uvitenhet, er innvortes råtten og gir ingen styrke».

Det ble ikke noe oppgjør nå, det ble tvert imot en lang, lang tid i sus og dus hvor mytene fikk lov til å slå rot. Sindige folk forstod jo at en nøktern drøftelse av okkupasjonshistori-

OGSÅ EN SAMLINGSMANN

Vi lærte i sin tid på skolen at slaget i Hafsrfjord sto i år 872 og det er vel det myndighetene holder seg til når de nå forbereder 1100 års jubileet for Norges samling og i den forbindelse en regulering av Haraldshaugen. Nå er det ikke bare årstallet en nok må ta med en klype salt — det er jo ikke så usedvanlig når det gjelder norsk historieskrivning — men faktisk også dette med den samling av Norge som skal ha foregått da. Når det gjelder årstallet, så vet man ikke noe sikkert, men forskerne er stort sett enige om at slaget ikke kan ha stått før ut i 890-årene, antagelig nærmere år 900. Verre er det kanskje at Harald slett ikke ble hersker over hele Norge med dette slag. Han vant et slags herredømme over Sogn og Fjordane, Horda-

land, Rogaland og visstnok også Agder. I innlandet rådde småkonger fremdeles og nordpå hersket Ladejarlen, mens jarlen på Møre var Haralds likemann. Det later altså til at myndighetene også her holder på den falske historie, som en trofast har gjort helt til det siste. Det ligger derfor kanskje noe symbolsk i dette at den berømmelige generalmajor Roscher Nielsen er oppnevnt som medlem av den statlige komité som skal legge opp programmet for festlighetene. Skjønt Harald Hårfagre gjorde da iallfall et forsøk på å samle Norge, mens generalmajoren jo har splittet det så godt han kan med sin fantasifulle fortolkning og bortforklaring av egne handlinger.

BRANDT FÅR SKUDD FOR BAUGEN

Valget i Schleswig-Holstein ble et nytt skudd for baugen på den røde Willy Brandt med samt hans østpolitikk. Riktignok gikk sosialdemokratene bare tilbake med 1,8 % i forhold til forbundsdagsvalget, men til gjengjeld gikk fridemokratene som har muliggjort østpolitikken, så kraftig tilbake at det ikke lenger blir representert i landdagen fordi det ikke nådde opp i 5 % av stemmene. Samme skjebne fikk nasjonaldemokratene, hvis velgere i den foreliggende situasjon gikk over til kristeligdemokratene. Disse siste fikk 51,7 % av stemmene mot sosialdemokratene 41,2 %, og dermed flertallet i landdagen. Den nye statsminister blir Gerhard Stoltenberg, som med denne valgseir også seiler opp til å etterfølge Brandt som kansler i Bonn. For det kan ikke lenger være tvil om at ved et valg idag ville kristeligdemokratene seire stort.

HVEM SKAL ORDNE OPP DA?

Det innskrumpede Venstre har hatt landsmøte, hvor man såvidt vi forstår var så uenige som vel mulig. På ett punkt var det imidlertid enighet: Portugal skal ut av NATO. Og dette besynderlige kravet blir sikkert øyeblikkelig etterkommet av de andre NATO-makter når den mektige stormakt Norge — eller iallfall dets Venstre — sier det. Men så reiser da spørsmålet seg: Er det Garbo eller kanskje Rosland som skal overta Portugals

rolle i Middelhavet? Kan-skje en til og med må ha enda flere av de bolde venstrepolitikere når også Spania og Hellas vel er ment å skulle slå følge fordi de ikke vil bøye seg for Norges «rettsbevissthet». For selv disse venstrepolitikere må da vite at en av hodepinene under siste NATO-møte var hvorledes man skulle styrke den svekkede NATO-stilling i Middelhavet?

DET ER EN KJENNSGJERNING

at de serbiske partisaner, anført av Tito og den Vladimir Rolovic som nylig ble myrdet av to kroater, i 1945 drepte ca. 300.000 kroater. Ingen har grått i norsk dagspresse over det. Tvertimot har man på mange vis hyldet både Tito og hans Stockholmsambassadør. Ingen har følt ubehag ved å ta disse masse-mordere i hånden. Det er også ubestridelig at mange kroater i utlendigheten har falt for morderhånd, dirigert av serbiske myndigheter. Men når så blodhunden fra 1945 faller for morderhånd, da lyder det akk og ve i alle blad. Så brutalt! Ja, det er det, men et gammelt ord sier at den som griper til sverdet skal komme ved sverdet. Og når Jens Bjørneboe også lar sin røst høre i DAGBLADET og forteller røverhistorier om forholdene i Kroatia under annen verdenskrig, så må man forundres over den manglende logikk hos disse venstrevridde skribenter. De understøtter beredvillig og med stor entusiasme alleslags «frigjøringsbevegelser» som mindretallsgrupper og andre driver med vold og drap og hevder «folkenes selvbestemmelsesrett». Men når så kroatene eller andre store folkegrupper i en av de kunststatene som er opprettet griper til samme midler, da er de banditter og mordere og hva verre tydeligvis er — fascister. Det kommer alt an på om Bjørneboe og Paxene i dette land liker det regime som undertrykker vedkommende folkegruppe eller ikke.

SKAL AULIE OG BERREFJORD FOR RETTEN?

På grunn av manglende interesse fra den norske såkalte rettsstats side har far til en ung sjøgutt som omkom på en norsk båt måttet hen-

vende seg til en svensk advokat. Dødsfallet ble registrert som selvmord, men faren hevder at dette er galt. Den svenske advokat har slått i pressebordet og erklærer at det ikke lukter så godt av saken. Og sier han: «Allerede nå synes det klart at jeg på min klients vegne kan komme til å stille et par av Norges høyeste jurister til ansvar for at saken ikke er behandlet på riktig måte.» I et fjernsynsintervju sa vår nye justisminister Berrefjord at det vel måtte være tidligere riksadvokat Aulie og ham selv det siktedes til. Og det må vi si i tilfelle er lønn som forskyldt. Aulie har jo fått rettet de sterkeste bebreidelser mot seg i forbindelse med rettsoppgjøret og Fanebust har endog rettet grove beskyldninger mot ham uten at han har reagert for å renvaske seg — trass i at han ellers er eller var svært så rask på labben når det gjaldt andre. Og Berrefjords deltagelse i «rettsoppgjøret» var vel heller ikke særlig berømmelig.

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — Kristne Venner møtes den første fredag hver måned i Colletsgate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid kl. 19.15

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.
Telefon 33 49 00

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementpriser:

Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 30,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND